

den humaneste Principal er som oftest ikke i Stand til at skaffe dem en saadan, fordi Konkurrencen nu en Gang er saaledes, at, dersom han ikke vil blive overfløjet i Konkurrencen med de øvrige Handlende, er han nødt til at indbetomme Publikum i lige saa vid en Grad, som de Andre fra deres Side gjøre det. Naar altsaa Principalerne selv ønske et saadant Vaand lagt paa de Handlende, for at deres Undergivne kunne blive beskyttede imod, at de alle Ugens 7 Dage skulle være lige meger bundne, saa er det ubeskiet at sige, at de ønske at lægge Lænker om Benene. De ønske at beskytte deres Undergivne, og det er et saa humant og velvilligt Formaal, der ligger til Grund derved, at man efter min Mening er berettiget til at protestere imod, at det gives et saadant Udseende, som jeg her har nævnt. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at, naar dette Lovforslags Hovedopgave er at beskytte Helligdagens Fred, saa kan man ganske vist, naar Butikshandelen og al dermed i Forbindelse staaende Færdiel og Virksomhed finder lige saa usofstyret Sted om Søndagen som alle de øvrige Dage, paa ingen mulig Maade sige, at dette ikke er til Hindrer for Helligdagens Fred. Naar man ser hen til de talrige i disse Butikker engagerede Folk, for Exempel i en stor By som Kjøbenhavn, og man ved det flygtigste Skjøn danner sig en Forestilling om, hvilket overordentlig stort Antal Mennesker der er beskæftiget i disse Butikker, saa kan man paa ingen mulig Maade sige Andet, end at det ligefrem vil være disse Folk forment at gaa i Kirke om Søndagen, dersom Forbudet mod Butikernes Handel ikke opretholdes. Derfor forekommer det mig saaelson mine Meningsfæller, at det Forslag, som er fremskillet under Nr. 7 til § 2, er i fuldeste Samklang med Lovens Hensigt. — Med Hensyn til de øvrige Bestemmelser skal jeg kun gjøre nogle enkelte Bemærkninger. Naar for Exempel den ærede Ordfører yttrede med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 16, at det navnlig var fremkommet, fordi man nærede Frygt for at give Øvrigheden den Bemyndigelse, som omhandles i Regjeringens Forslag, saa kan det ganske vist have været hans Bevegrund, men det har i alt Fald hverken været min eller mine Meningsfællers. Vi nære aldeles ingen Frygt for at give Øvrigheden den omhandlede Bemyndigelse, som i de foreliggende Tilfælde neppe kan antages at ville blive anvendt uden i Humanitetens Interesse; men paa den anden Side ønskede vi — og det er dette, der nærmest tænkes paa ved Slutningsbestemmelsen i § 5, det er netop dette, vi have søgt at udtrykke i Ændringsforslaget — saa vidt muligt at kunne forelægge en enstemmig Betænkning, og vi have derfor i dette som i saa mange andre Punkter sluttet os til det øvrige Udvalg. — Med Hensyn til § 7 skal jeg bemærke, at, naar vi her ikke have kunnet gaa med Flertallet, saa var Grunden dertil den, at det for det Første forekommer os, at

Lovens Hensigt dog ikke saa lidt omgaaes ved, at Paragrafen affattes saaledes, som Flertallet foreslaar den, og netop naar vi tage Hensyn til den ærede Ordførers Motivering, hvori han hævdede andre Religionsfællesskabs Ligeberettigelse med Folkekirken — hvad jeg ikke er enig med ham i, men hvad han i det Mindste hævdede —, saa forekommer det os at være i temmelig stærk Modstrid dermed, naar Bestemmelsen skal indskrænke sig til, at kun i Nærheden af Folkekirken's Kirker og Bedehuse maa saadanne Foramliner ikke afholdes. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Bouloffe. Jeg vil begynde med at udtale min Tak til Udvalget for Ændringsforslaget under Nr. 16, der angaar Skytteforeningerne. Det er jo i Lovforslaget gjort afhængig af særlig Bevilling fra de stedlige Politivirgheder, om disse Uvælsker maa foretages til visse Tider eller ikke. Jeg tror imidlertid, at denne Institution, Skytteforeningerne, ikke taaler nogenformelt Indskrænkning i Tid med Hensyn til sin Virksomhed, naar den overhovedet skal trives, og vi anse det vistnok Alle for et Gode her i Landet, at Skytteforeningerne gaa fremad, det er vist meget prisværdigt. Jeg vil derfor udtale det Haab, at den ærede Minister ikke vil modsætte sig dette Forslag. — Hvad angaar Lovforslagets § 2, da forekommer det mig, at Bestemmelsen, saaledes som den høitærede Minister har forelagt den, let bliver en Halvbed, idet nemlig Motivene oplyse, at det skal være tilladt, skjøndt Butiksdørenne skulle være lukkede fra Kl. 9—4, dog at handle igennem Bagdøren. Denne Bagdørvei holder jeg aldrig i nogen som helst Henseende af og altsaa heller ikke her. Det forekommer mig, at, naar en Bagdør maa bruges og vil blive brugt, saa opnaar man ikke det, man vilde, nemlig at skaffe Handelspersonalet, Kontorbetjentene den Frihed, de ville have. Ja, vi kunne maasse gaa et Skridt videre og komme til at sige: kun de Butikker, der have Bagdøre, kunne komme i Pris, og dersom Folk ret talrig ville besøge Butikker igennem Bagdøre, ville Handelsmandene blive nødt til at holde et Personale derinde. Hvad angaar Ændringsforslaget dertil under Nr. 7, da gaar dette jo ud paa at lukke Butikkerne og sige: al Handel fra Kl. 9—4 skal være forbudt. Jeg skal i og for sig ikke have Noget imod det, og jeg vil strax sige, at, hvis den Betdagelse skal blive en Betingelse for at faae Loven igennem, gaar jeg med dertil; men trods dette forekommer det mig dog, at det var rigtigt ikke at vedtage det. Jeg vilde anse det for rettest at overlade det til et frit Skjøn af de Handlende selv at bestemme, om de ville handle paa den Tid eller ikke. Af de Medlemmer, der foreslaa dette, er der 4, som have stillet en anden lille Ændring under Nr. 9, men jeg kan ikke se rettere, end at der er en komplet Modstætning til-